

Vezekényi György

Most vagyok

Válogatott versek

Vezekényi György

Most vagyok

Válogatott versek

©Vezekényi György 2016.

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-768-5

Most vagyok

Vagyok most,
ahogyan Ő akarta.
Szépen és bonyolultan
vagyok.

Hús fák alatt járok
és közben nyomorult
világokat látok,
miket nehéz kézzel
lángoló füzetekbe írok,
mert ő így akarja.

S én vagyok,
de már csak e világon
maradok
lélekben korbácsolt szolgája.

Horizont

Állok és nézem e bolygót,
e világot, mi oly beteg, mint én vagyok.

Nézem a rontást,
mit nemtörődöm kezek szórnak szét
és szórnak rám.

S nézem, ahogy szaporodnak,
hisznek a sikernek nevezett istenben,
hogy majd temethessék magzatukat.

És nézem az elszökni készülőket,
kik majd új világokba repülnek,
hogy egymással küzdve feléljék azokat is,
mint valami rossz végzet.

S én csak csendben kérdem,
míg még időm van,
miért lett fegyver a hit és a tudás?
Hogyan lesz fegyver a szeretet,
vagy a jót akarás?

Kik vagytok, kik e bolygó felszínén
jártok és divatosan egymás vérében sétáltok?
Vajon eljön Ö, hogy eltakarodjatok?

Ezt kérdem, ahogy nézem a valóságot,
a földet, ami adatott.
Annyit nézek csak, mi még megmaradt,
mi még kilátszik s életet terem – füvet!
S bokrokat, fát...
Hogy lehetnek majd, ilyen hétköznapi szavak,
egyszer csak utópiák?

Valaha azt gondoltam,
te csak bolond vagy, ember, gyermek.
Ma már mást hiszek,

mert látom tetteidet, s most már csak állok,
veled, de nélküled.

Levelezőlap 1996-ból

Egyik oldal

A temetőben jeleket gyűjtöttem,
s a szobámban bűneimet olvastam egy könyvből.
Tágra nyílt szemekkel véremet vettem,
s napsütötten tagadtam ki magam mindenemből.

Másik oldal

Egy fényes nap
tépte köröttem az Időt,
és némán hagyta nekem
a jelent, mi azóta örök.

Mosoly

Hányszor láttam már,
ahogy ébredt a táj.
Mennyi hajnal,
tele csillagokkal,
mennyi ébredő fény
volt nekem is ajándék.

Minden nap kezdet volt.
S hány lányt becéztem,
hány utat jártam?
Számolatlan a múltam.

De egy nap megleptek
holmi emlékek.
És azóta messzibbek a csillagok,
a hajnal is magamra hagy,
s ha körbenézek, látom,
hogyminden kopik, koszolódik,
mindenfogy, csak egy mosoly
ragaszkodik még arcomhoz.

Mégis szép

Tudom már,
hogy az ég azúr színe
látszat, színház,
mégis szép.

Tudom már,
hogy a virágok szirma
nem értem van,
de szép.

Tudom már,
hogy a nők bája
csak romló anyag,
mégis gyönyörűség.

Tudom már,
hogy minden, ami van,
csak törvény,
csak nekünk szép.

S tudom már,
hogy ez a „mégis szép”,
ez tesz bolonddá
mindörökké.

Délibáb

Új nyár közelít,
nem a régi már.
Fényes és ragyogó,
pokol-nyár.

Az árnyékban a kutyák
holtan hevernek,
s a parasztok,
mint magot szórják
a szikkadt földbe,
sós verítéküket.

Csak a fák zöldellnek még
a sivatagszín földek szélén,
hol napszíttá-szűk szempár
nézi a vértelen évadot,

mintha Isten,
vagy más hatalom
is messze járna
a porló szekérutakon.

Őszi gondolatok

Még minden olyan tévelygő
és bizonytalan, mint ez az ősz
hozta csendesedés. Mert mintha
csak a táj mozdulna:
a fák lassan kopó koronái,
s a munkába siető emberek,
kik csak álmukban élnek.

És diákokra gondolok,
akik az iskolák előtt nevetnek,
mert még nem érzik a jobb híján
feleslegesen tanult tudás
bénító súlyát, csak a kiégett,
vak tanárok unott szigorát.

De én nem mozdulok,
mert már nem merek.
Hisz tudom, hogy legyőztek,
mert az igaz szó, csak szó marad,
és soha nem lehet tett.
Persze, ez mindig így volt,
s míg ember él, így is marad.
Ám sem anyám, sem az iskolák
nem mondták ezt el nekem.
Ezért ha majd egyszer itt hagyom
ezt az életet, ez fog fájni, tudom,
ez lesz az utolsó
s legfájóbb szívverésem.

És addig is az lesz a kínom,
hogy nem tudhatom,
szavaim a jót, a szépet,
az igazat hordozzák-e,
vagy tudatlanul hazudok?
Nem tudhatom.

Mert látom mások magabiztosságát,
akik hiszik, hogy a jót szolgálják,
míg mások titkolva tudják,
hogy rosszak és gonoszok.

De én nem tudhatom,
hogy ki a jó, ki a rossz,
és azt sem, hogy van-e igazsága
bárminek? Nem tudhatom.

Hát nem mozdulok,
mert már nem merek,
mert minden olyan tévelygő
és bizonytalan, mint ahogy ez a
furcsán csendesedő ősz lett.